

VILÁG PROLETÁRJAI
EGYESULJETEK!

Parasztasszonyok!

Parasztlányok!

A város, a falu, a puszta, a tanya ásóval, kapával, villával, gereblyével dolgozó, cséplőgépek mellett robotoló proletárnői!

Hozzatok még nem igen szült a beszéd, nem igen kiabált a kiragasztott cédula, mert *eddig nem igen törődött veletek senki*. Csak annyit tudtak rólatok, hogy ti is vagytok a világon, hogy ti is dolgoztok és hogy ti sem délibábot evő és harmatot ivó teremtesek vagytok, hanem kenyérrel éltek.

Csak azt nem kérdezte tőletek senki, akinek kötelessége lett volna megkérdezni, hogy ugyan elég-e az a kenyér, amit kaptok, hogy ugyan telik-e a garasos napszámotokból fejkendőre, ruhára és ugyan megelégedettek vagytok-e azzal a sorssal, amely nektek jutott?

Amíg az urak voltak a kormányon, amíg ebben az országban a grófok, papok, fiskálisok és generálisok intézték a népsorsát, ezt nem is kérdezhették tőletek, mert az urak ilyesmire nem értek rá a — naplopástól.

Ezek az urak, csak a saját fajtájuk sorsával törődtek, csak arra volt gondjuk, hogy a feleségük, vagy szeretőjük selyemben és hintón járjon, hát hogy az ördögbe láthattak volna meg benneteket, akik a mezőn, a kertekben s a földeken, a majorokban robotoltatok?

Hiszen amikor ti felkeltetek pityumatkor, akkor azok az urak, még javában dorbézoltak és amikor ti fáradtan lefeküdtetek, akkor azok az urak kipihenten fölkeltek.

Tehát nem találkozhattatok soha.

Más úton jártatok mindig: ti a Munka országutján kutyagoltatok, ők a Vagyon és a Hatalom fényesen kivilágított körútján sétakocsikáztak.

Hogyan tudhatták volna ezek az urak azt, hogy ti ennek az országnak a leglelketlenebbül kiuzsorázott, a legcudarabbul elnyomott és a legtöbbet dolgozó rabszolganői vagytok?

Ki törődött azzal, hogy ti kora hajnaltól a legnehezebb, a legértékesebb munkát végezték, hogy a Magyarországot fenntartó két termés: a bor és a buza a ti verejtékes munkátok után és csak annak a segítségével kerül az asztalukra?

Senki!

Ti adtatok a szájukba ennivalót, innivalót, ti töltöttétek meg a kamrájukat, pincéjüket és még sem láttak meg benneteket, még sem mondták:

Parasztasszonyok, parasztlányok, a ti sorsotok nagyon nehéz, mert garasért sok forint árut dolgoztok. Leromlotok, lerongyolódtok, hát ez nem jól van. Csináljuk úgy, hogy nektek is jusson tisztességes élelemre, meg ruházatra.

Mondták-e ezt? Ki hallotta?

Senki!

Észrevették-e, hogy a kora hajnaltól késő estig való dolgozás még a legerősebb emberi szervezetet is megviseli, nemhogy a sokkal gyengébb női szervezetet tönkre ne tenné?

Észrevették-e, hogy kora ifjuságtokban megvénytök, mert a tulfeszített munka nem adhat erőt, mert a szint, az egészséget nem a dolog, hanem a munka utáni táplálkozás és a pihenés adja?

Nem vették észre. Ilyesmikre nekik nem volt idejük.

Ti észrevettétek, tudtátok, éreztétek. De meghallgatták-e a panaszkodásokat? Ha sirtatok, ha jajgattatok, eljutott-e az az ő fülükig? Nem jutott.

Az uraság, a szolgabíró, a jegyző, a pap előtt siránkozó szavatoknak volt-e föganatja?

Hiszen még a szátokat sem mertétek előttük kinyitni, nemhogy kérni és követelni mertetek volna tőlük nagyobb munkabért és kevesebb munkaidőt.

De hiszen ez nem is csoda, mert ti csak jogtalan páriák voltatok. Nem volt meg az a jogotok, hogy saját sorsotok intézésébe beleszólhattatok volna.

A ti sorsotokat ki intézte?

Azok az urak, azok a nagyfejű politikusok, azok a pók-

hasu gazdák, akik benneteket robotoltattak, akiknek a ti verejtékezésetek, elcsigázódástok és rongyoskodástok hasznát jelentett.

Ha ti több bért kaptok és kevesebb munkaidőt dolgoztok, akkor ők nem vághatnak zsebre akkora jövedelmet a ti munkátok után.

Behunyták a szemüket, a fülükre feküdtek és titeket nem láttak, nem hallottak.

De jött a forradalom, jött a Magyar Tanácsköztársaság és a munkanélkül élősködők hatalmát megtörte, a heréket elzavarta és a dolgozó munkásság maga vette kezébe a saját sorsának az intézését.

A proletárdiktatura azt mondta:

A dolgozóké az ország! Aki nem dolgozik, az ne is egyék.

A Tanácsköztársaság jogot adott minden dolgozó férfinak és nőnek arra, hogy a sorsának az intézésébe beleszólhasson, hogy a tanácsválasztásoknál szavazati joga legyen, ami eddig nem volt.

Parasztasszonyok, parasztlányok! A ti rabságotok bilincse is lehullott: a Tanácsköztársaság széttörte és most már ti is szabadok vagytok.

Ezeresztendő rabszolgaságotok igáját szétzúzta a proletáruralom vasökle és gondoskodott arról, hogy ti is szabadon, emberhez méltóan élhessetek. Nem vagytok többé éhbérrel fizetett rabszolganői a vagyonnak, a testeteket, lelketeket sorvasztó Tőkének!

A mező, a rét, a kert, a szántóföld, a tanya, a major megszűnt a ti rabszolgaságotok telepe lenni.

A munka nektek most már nem koravéniséget, nem pusztulást, nem halált jelent, hanem tisztességes megélhetést és boldogságot.

A hajcsárok ostora nem pattoghat a hátatokon, hogy kora hajnaltól késő estig robotoljatok a Tőke szolgálatában a mások vagyonának a hizlalására.

A proletárdiktatura szétszaggatta ezt az ostort és pokolba kergette a ti hajcsáraitokat.

A föld a népé, a dolgozóké és nem a heréké!